

Дочка Хранителя вогню

КУПИТИ

Наркотики, убивства, зґвалтування...

Вони хочуть, щоб я надавала інформацію про хокейну команду, плем'я й місто. Будь-яку інформацію. Я відчуваю, що так не має бути... Можливо, суть не в тому, щоб допомогти ФБР, а в тому, щоб захистити громаду.

Вісімнадцятирічна Доніс Фонтейн вступила до університету, хай не до омріяного Університету Мічигану, але що поробиш. Вона грає в хокей, любить ранкові пробіжки, обожнює свою найкращу подругу Лілі... Словом, живе власним життям, не те щоб геть безтурботним...

...проте її світ руйнується, коли містечко збурює низка загадкових убивств. Доніс — у вирі смертельно небезпечного розслідування. Вона мусить знайти вбивцю й захистити близьких та громаду. І, можливо, на неї чекає любов?..

Частина 1

Ваабанонґ

(Схід)

Згідно з ученнями оджибве, подорожі
Завжди починаються у східному напрямку

Розділ 1

Я прокидаюся ще до світанку, натягую одяг для пробіжки та кладу щіпку семаа зі східного боку біля підніжжя дерева, де сонячні промені знайдуть його раніше. Молитва завжди починається з підношення семаа та промовляння мого Духовного імені, назви клану та місця, звідки я походжу. Завжди називаю своє додаткове ім'я, аби Творець точно знав, хто я така. Ім'я, яке пов'язує мене з батьком, адже я з'явилася на світ спершу як таємниця, а потім — як скандал.

Я славлю Творця та прошу про зунгідевін, хоробрість, бо мені вона справді знадобиться, аби зробити те, що я збираюся зробити після восьмикілометрової пробіжки. І так уже цілий тиждень відкладаю.

Поки розминаюся на тротуарі, небо світлішає. Брат, коли виходить побігати зі мною, завжди нарікає на те, що я дуже довго розігріваюся. І я йому завжди відповідаю, мовляв, мої довші, більші, а отже, потужніші м'язи потребують значно інтенсивнішої підготовки до максимально продуктивного використання. Та насправді так довго я розминаюся через те — і саме це видається дивацтвом, — що в процесі повторюю правильні анатомічні назви всіх м'язів. І не тільки м'язів поверхневих, але й глибоких. Нічого дивного — я хочу виділитися з-поміж інших першокурсників на предметі «Анатомія людини» цієї осені.

Поки я закінчую розминатися і повторювати анатомію, сонце вже визирає з-за дерев. Промінець світла падає на моє підношення семаа.

Ніішин! Це добре.

Перших два кілометри завжди даються найтяжче. У глибині душі мені досі хочеться валятися в ліжку з кішкою Геррі, чиє муркотіння — наче антибудильник. Та якщо я витримаю, то дихання піде в ритм з важким шурхотом волосся, стягнутого у хвостик. Ноги та руки працюватимуть на автопілоті. І саме тієї миті розум мій увійде до дивного стану, коли я наче й у цьому світі, але водночас і деінде; а кілометри пробігаю в напівсвідомому тумані.

Маршрут пролягає через кампус. По інший бік — найкрасивіший краєвид у Су-Сент-Марі, штат Мічиган. Пробігаючи повз щойно збудований гуртожиток Університету Лейк-Стейт — Фонтейн-Голл, названий на честь мого діда по материнській лінії, — посилаю йому повітряний поцілунок. Моя бабуся Мері (я називаю її Ба-Мері) наполягла на тому, аби на церемонію відкриття я надягла сукню. Мені все хотілося зробити на фото гримасу, але знала, що цей мій непослух радше завдасть болю мамі, аніж розлютить Ба-Мері.

Я біжу парковкою за будівлею Студентського союзу до північного крила кампусу. З урвища відкривається прекрасний панорамний краєвид на річку Сент-Меріс, на Міжнародний міст до Канади та місто Су-Сент-Марі, штат Онтаріо. А ще у вигині річки, східніше від міста, сховалося моє найулюбленіше місце в усьому Всесвіті: Шугар-Айленд.

Ранкове сонце ховається за низькою темною хмарою, що розляглася на горизонті за островом. Я приголомшено застигаю на місці. З-за хмари віялом розходяться сонячні промені, і здається, наче це сам Шугар-Айленд струмує світлом. Футболку ворухить прохолодний вітер, і шкіра моя — попри середину серпня — укривається сиротами.

— Зісабаака Мінісінг, — шепочу я назву острова мовою анішинаабемовін, якої ще в дитинстві навчив мене тато.

Звучить наче молитва. Родина мого батька, лінія Хранителя Вогню в нашій сім'ї, є настільки ж невіддільною частиною Шугар-Айленду, як і його потічки та цукрові клени.

Щойно хмара відповзає далі й сонце знову кидає на землю промені, порив вітру штовхає мене вперед. Повертає мене до пробіжки та справи, яка чекає після неї.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ